

ע"פ (מרכז) 32271-03-24 - פלוני נ' מדינת ישראל

ע"פ (מרכז) 32271-03-24 - פלוני נ' מדינת ישראל מחוזי מרכז

ע"פ (מרכז) 32271-03-24

פלוני

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

[20.11.2024]

כבוד השופטת הבכירה, מיכל ברנט-אב"ד כבוד השופט בורנשטין כבוד השופט מיכלס

פסק דין

1. ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום ברמלה, (כבוד השופטת ר' גלט), בת.פ. 49139-08-21 במסגרתו הורשע המערער לאחר שמיעת הוכחות בעבירות של תקיפת בת זוג, עבירה לפי סעיף 379 יחד עם סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") ואיומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק. 2. על המערער נגזרו 3 חודשי מאסר בפועל, 7 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות של תקיפת בת זוג ואיומים ופיצוי בסך 3,000 ₪ למתלוננת. 3. נגד המערער הוגש כתב אישום ולפיו במועד הרלבנטי היה נשוי למתלוננת והם התגוררו יחד עם ילדיהם הקטינים בדירה בלוד. ביום 28.3.21 בסמוך לשעה 23:40, בחדר השינה של הזוג בדירה, כשהוא תחת השפעת אלכוהול, אמר המערער למתלוננת "עופי מפה" ואז דחף אותה בגבה. כתוצאה מן הדחיפה קיבלה המתלוננת מכה באמת ידה השמאלית ממשקוף הדלת ונגרם לה מכאוב. המערער המשיך וקילל את המתלוננת והיא הזעיקה את המשטרה. משהגיעו השוטרים לדירה וביקשו לעכב את המערער, שאל אותו השוטר ספיר אייבזו האם יש עליו דבר מה והמערער ענה: "יש לי סכין בשביל לדקור אותך". תמצית טיעוני המערער

4. המערער טען כי עדותה של המתלוננת הייתה רצופת סתירות היורדות לשורש העניין עד שהיה מקום לקבוע שעדותה לא מהימנה, למצער מעוררת ספק באשמתו של המערער.
5. בית משפט קמא קבע ממצאים בעניין מיקום המכה בגוף שקיבלה המתלוננת בניגוד לראיות אחרות. כך בחקירה הראשית העידה המתלוננת: הוא דחף אותי... נחבלתי ביד השמאלית" ובחקירה הנגדית העידה: "דחף אותי בכתף שלי וקיבלתי מכה במרפק של הכתף. בסרטון מראה המתלוננת לשוטרי שקיבלה מכה בכף היד ובית המשפט קמא ציין שהשוטר העיד שהמתלוננת הצביע על הצד הפנימי של זרועה. כך גם התעלם בית משפט קמא משיחת הטלפון של המתלוננת למוקד 100 בה לא מסרה שהמערער דחף אותה או שקיבלה מכה ביד.
- כן, לטענת המערער, בית משפט קמא קבע ממצאים הנוגעים לאופן התקיפה בניגוד לנצפה בסרטון. צפייה בסרטון מעלה שהמתלוננת הסבירה לשוטרי שהמערער משך אותה מהיד ובחקירתה עמדה על כך שלא הייתה משיכה. בית המשפט בדק עם המתלוננת את הבנתה בעברית ולמד שהיא בארץ מגיל 9 שנים. בהכרעת הדין קבע בית המשפט שהפער בין משיכת יד לדחיפתה שולי ביותר ואין לשכוח שמדובר באירוע מסעיר שחלפו שנים מאז התרחשותו. כן נטען שבית משפט קמא התעלם מן העובדה שלא נצפו חבלות על גופה של המתלוננת, ולא ייחס כל משקל לכך שלא נגבתה במשטרה גרסת אמה של המתלוננת שנכחה בבית בני הזוג בעת האירוע.
6. באשר לעבירת האיומים, לא הייתה מחלוקת שהדברים נאמרו למרות שלא נאמרו ברצף. המערער נשאל על ידי השוטרי אם יש עליו משהו והשיב - "סכין" - לשאלה נוספת של השוטרי מלמל - "לדקור אותך" ובהמשך הוסיף - "סתם". לטענת המערער שגה בית משפט קמא בדחותו את הטענה להעדר יסוד נפשי, הדורש כוונה מיוחדת, באמירת הדברים כלפי השוטרי. נטען שהמערער היה שיכור והדברים נאמרו בסרקזם. לעניין זה הפנה ב"כ המערער לסרטון בו לטענתו המערער מתלבש בפיקוח שוטרי, פושט את מכנסי הטרנינג שלבש, נותר עם תחתוניו והתלבש. משמע, השוטרי שראה אותו מתלבש ובעת שנותר עם תחתוניו בלבד, היה אמור להבין שהשאלה האם יש עליו משהו נתפסה על ידי המערער כשאלה סתמית ומגוחכת ולכן ענה בצורה צינית. כך גם נטען שלא נאמר למערער שהוא חשוד באיומים אלא רק בתקיפה, בחקירתו הראשונה במשטרה הוא לא הוחשד בביצועה של עבירת איומים והשוטרי עצמו "לא עשה מזה עניין" בעדותו בבית המשפט.
7. לבסוף נטען שטעה בית משפט קמא בניתוח ובקביעות הנוגעות לעדות המערער, כאשר נימוקי הכרעת הדין נשענו על רסיסים של סתירות שאינן בליבת האירוע.
8. המערער טען אף כנגד העונש שהושת עליו - לטענתו מתחם הענישה שנקבע מוטעה וצריך להתחיל במאסר מותנה; לא היה מקום ליתן משקל להרשעותיו הקודמות של המערער שהן מלפני 16 שנים; וטעה בית המשפט קמא משהחליט שלא ניתן להטיל על המערער צו של"צ כיוון שלא הוכן תסקיר ומאחר ולא התרשם שהמערער מתאים לביצוע של"צ ללא כל הסבר.

תמצית טיעוני המשיבה-

9. הכרעת הדין מתבססת על ממצאי מהימנות, נקבע שהמתלוננת מהימנה והיא נמנעת מלהשחיר את המערער, לא מתארת חבלות, מתארת חבלות רגשיות, כשעדותה נמסרה שנתיים לאחר הגירוש.
10. כל זאת בניגוד למערער, שגרסתו מתפתחת. כך על פי הודעתו הראשונה הוא הלך לישון, בחקירתו השנייה הוא ציין שהגיע הביתה אחרי המתלוננת, שהיא אחות בבית החולים, ואף בקשר לסיבת הוויכוח ואופיו הוא משנה את הגרסה כמופיע בפסקה 14. בית משפט קמא קבע שהסתירות הרבות בדברי המערער מעמידות אותו באור בעייתי, לעומת גרסת המתלוננת שנמצאה מהימנה. אף התנהלותו במשך שמיעת הראיות תרמה לקביעת התרשמות זו, למשל כאשר בזמן עדותה של המתלוננת הוא צחק ונופף בידים.
11. באשר לערעור על העונש - אין מדובר באירוע אחד אלא בשני אירועים שלכל אחד יש מתחם נפרד ולכן מתחם הענישה אינו מתחיל במאסר על תנאי; המערער בחר לא להגיע לממונה על עבודות השירות, אף שנתנה לו אפשרות לעשות כן; יש לו עבר פלילי רלוונטי וגם הרשעות תעבורה במספר עבירות של נהיגה בשכרות. דיון והכרעה-
12. דין הערעור להידחות.
13. הכרעת הדין מבוססת על מהימנות המתלוננת וחוסר מהימנות של המערער כפי שקבע בית משפט קמא. אם כי ככלל, ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בממצאי מהימנות שכן אין היא ערכאה דיונית ואינה שומעת ומתרשמת מן העדים, הרי שבמקרה זה חלק מן האירוע צולם ולפיכך ניתן לבחון חלק ממצאיו של בית משפט קמא.
14. לבית המשפט הוצג סרטון מצלמות גוף מיום המעצר, בשעה 09:24 בו נראה המערער, בניגוד לטענתו, לבוש במכנסיים לאחר שהשוטר העירו משנתו ויצא מן החדר על מנת לאפשר לו להתלבש ורק אז, ולא כשהוא בתחתוניו, כטענתו, איים על השוטר.
15. המערער טען שלא התכוון לאיים על השוטר וכי דבריו נאמרו בציניות מאחר והיה לבוש בתחתוניו ובאלה לא ניתן להסתיר סכין. כבר קבענו שהדברים נאמרו כשהמערער היה לבוש במכנסיו, אך גם את טענתו בדבר העדר כוונה לאיים יש לדחות. כידוע, המדובר בעבירה התנהגותית ואין כל דרישה להוכיח כי האיום השיג את מטרתו בפועל.

די באמירת הדברים עצמם אם בוצעו מתוך כוונה להפחיד או להקניט, כדי להוות עבירה של איומים. השאלה האם מעשה מסוים מהווה איום ואם לאו, נבחן באמצעות מבחן אובייקטיבי, קרי: הערכתו של האדם הסביר (רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל (2006); 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל פ"ד מג(3) 373 (1989) וע"פ 3779/94 חמדני נ' מדינת ישראל (1998). אף הטענה שהמערער היה שיכור דינה להידחות. המערער עצמו העיד כי הוא זוכר את פרטי האירועים באותו ערב, וכך נשאל בחקירתו בבית משפט קמא: "כששואלים אותך על האירוע עם השוטר בשורה 7 בחקירה השניה שלך אתה אומר: 'אני אתבע את השוטר הזה, הוא בן זונה, אני אתבע אותו בבית משפט, הייתי שיכור'. תבעת אותו? ת. לא. ש. היית שיכור? ת. לא".

16. אשר לעבירה של תקיפת בת זוג, המערער טען שהמתלוננת העידה עדות רצופת סתירות, שקרים ותמיהות מובהקים, כך כלשונו, כך לעניין מיקום החבלה בגוף ומהעד סימני חבלה על גופה של המתלוננת. עוד נטען שהמתלוננת לא מסרה למוקד 100 שהמערער דחף אותה או שנחבלה וכך היה מקום לגבות את גרסת אמה שנכחה בבית הצדדים בעת האירוע.

17. דין טענות אלה להידחות. המתלוננת מסרה למשטרה (ת/1) שהמערער "מרים עלי יד" ולטענתה אמה לא נכחה עת פעל נגדה המערער באלימות כך שלא היה מקום לגבות גרסתה של האם.

18. גם לעניין אופי התקיפה, המתלוננת טענה בפני השוטר שהמערער דחף אותה בכתפה מאחור והיא נחבלה בזרועה מהדלת, בעדותה טענה שקיבלה מכה חזקה באזור המרפק, קרי: לאו סתירה היא, ובאמת ידה אחזה על מנת להראות את מיקומה המדויק של הפגיעה. בית משפט קמא נתן אמון בעדות המתלוננת, וקיבל את הטענה לפיה לא רצתה להשחיר פניו של המערער.

19. המערער לעומת זאת, מסר מספר גרסאות לקורות אותו באותו ערב. בחקירתו הראשונה, טען שהמתלוננת חזרה מאוחר מעבודתה, הוא לא התייחס אליה והלך לישון. בחקירתו השנייה טען שהמשטרה הגיעה לביתו כי שב מאוחר הביתה ובעימות טען שיצא להתאווור ושב עם המתלוננת לביתם. גם לעניין הסיבה לוויכוח היו למערער שלל גרסאות - טענה שהמתלוננת טענה כלפיו שהוא מזניח את ילדיהם, המתלוננת הייתה היסטורית בתקופה הקורונה, גרסה נוספת - הוא כעס עליה כי הלכה לבית החולים קפלן מבלי לספר לו, וגרסה נוספת - הריב פרץ בשל שיבוצה במחלקת הקורונה.

20. כך גם בנוגע לתקיפה עצמה, טען המערער תחילה שלא התייחס למתלוננת והלך לישון, אישר שהיה ויכוח, ובעימות אמר שלא דחף אותה, רצה שתשמע אותו ואולי היא חשבה שמגיע לתקוף אותה. לנוכח שלל הגרסאות שמסר המערער בכל נקודה, מקובלת עלינו קביעת בית משפט קמא שאין לתת אמון בגרסתו, או שמא נאמר בגרסאותיו.

מהאמור עולה שממצאי העובדה בהכרעת הדין מבוססים, במידה רבה, על מידת האמון אותה מצא בית משפט קמא ליתן במתלוננת, במערער ובשוטר. להווי ידוע לכל שבמצב דברים זה אפשרות ההתערבות של ערכאת הערעור היא מצומצמת ביותר, והיא שמורה לאותם מקרים חריגים ונדירים בהם נפלו במסקנות בית המשפט טעויות מהותיות ובולטות. כאמור, לא כך הם פני הדברים בענייננו. נוסף על האמור, נתמכת הכרעת הדין גם בתיעוד חזותי, המהווה ראיה אובייקטיבית ובלתי תלויה.

לנוכח כל האמור, מצאנו כי דין הערעור על הכרעת הדין להידחות.

21. בכל הנוגע לעונש, טען המערער, כאמור, ששגה בית משפט קמא עת קבע מתחם ענישה הנע בין מאסר קצר בעבודות שירות ל- 9 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות, כאשר לגישתו מתחם הענישה אמור להתחיל במאסר מותנה ופיצוי למתלוננת.
- אין בידנו לקבל עמדה זו. מתחם הענישה שנקבע על ידי בית משפט קמא מבוסס על נסיבות המקרה, אלו לחומרה ואלו לקולא, והוא הפנה לרמת הענישה הנוהגת בפסיקה. מדובר באלימות בה נקט המערער כלפי בת זוגו ואם ילדיו, ובאיומים שהופנו לעבר איש מרות, שהמערער אינו רוחש לו חיבה יתרה כדבריו.
22. לא מצאנו שנפלה שגגה אף במיקום עונשו של המערער בגדרי מתחם הענישה. בית משפט איזן נכונה בין מכלול הנסיבות הנזקפות לזכות המערער ולחובתו, לרבות עברו הפלילי; מועדי ביצוע העבירות בגין הורשע; סוג ומשך העונשים שהוטלו עליו; אי לקיחת אחריות מצדו; היותו הורה לשני ילדים קטנים בהורות משותפת עם המתלוננת ודבריה כי הוא מלא חלקו באופן ראוי; העובדה שלא ריצה בעבר עונש מאסר; העדר אופק שיקומי. על אף נתונים אלו, עשה בית משפט קמא ככל יכולתו לשכנע את המערער להתייצב בפני הממונה על עבודות, אלא שכל מאמציו עלו בתוהו, עת דיבר הוא בהתרסה כלפי בית המשפט והודיע שאין בכוונתו להתייצב אצל הממונה על עבודות השירות. 23. גם לגופו של עניין, סבורים אנו שלא היה מקום להטיל על המערער בנסיבות העניין עונש של עבודות שירות. כפי שכבר נקבע בעבר "ריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות הוא פריווילגיה, אשר בבסיסה עומדת תכלית שיקומית" [בש"פ 5959/20 באדוסי נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (3.9.2020)]. התנהלותו של המערער ואי קבלת אחריות מצדו, הן בבית משפט קמא והן בהליך הערעור, לרבות העובדה שכלל לא ביקש להפנותו לשירות המבחן או להשתלב בהליך שיקומי, מלמדים כי המערער אינו זכאי ליהנות מאותה "פריווילגיה", ובוודאי שאין מקום להטיל עליו עונש קל יותר של מאסר מותנה, לו עתר בהודעת הערעור.
24. לאור כל האמור, הערעור נדחה.
25. המערער יתייצב לריצוי עונש המאסר בפועל במתקן כליאה "הדרים", או בכל מקום עליו יורה שב"ס, ביום 31.12.2024 עד השעה 08:30 כשברשותו תעודת זהות ועותק מגזר הדין ומפסק הדין. מובהרת למערער האפשרות לתאם את כניסתו למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים *****, ***, ***, ***, דואר אלקטרוני MaasarN@ips.gov.il, וכן האפשרות להתעדכן באתר האינטרנט של שב"ס ברשימת הציוד הראשוני שניתן להביא בעת ההתייצבות.
- ניתן היום, י"ט חשוון תשפ"ה, 20 נובמבר 2024, במעמד הצדדים.